

רשומות

הצעות חוק

10 בדצמבר 1956

285

1 בסבת תשי"ז

עמוד

104	חוק לתיקון פקודת עבודת עונשין, תשי"ז—1956 .
105	חוק הכרה בפסקים זרים ואכיפתם, תשי"ז—1956 .
107	חוק להארכת תוקף של תקנות-שעת-חירום (החוקת תעודת זהות והצגתה), תשי"ז—1956 .
108	חוק להארכת תוקף של תקנות-שעת-חירום (עבירות תנועה — דין חללים), תשי"ז—1956 .
110	חוק להארכת תוקף של תקנות-שעת-חירום (הסדרת השמירה בישובים), תשי"ז—1956 .

חוק לתיקון פקודת עבודת עונשין, תשי"ז—1956

1. בסעיף 2 לפקודת עבודת עונשין, במקום סעיף קטן (1) יבוא סעיף קטן זה :

«(1) מי שנידון למאסר לתקופה שאינה עולה על שלושה חדשים, רשאי למסור הודעה למנהל בית-הסוהר או הקצין הממונה על מקום מאסרו, שברצונו לקבל עליו עבודה בעבודות ציבוריות מחוץ לכתלי בית-הסוהר ; והוא אם אין בפסק-הדין המרשיעו הוראה אחרת.

בסעיף-קטן זה —

«נידון למאסר» — לרבות מי שהוטל עליו מאסר במקום קנס לפי סעיף 22 לחוק לתיקון דיני העונשין (דרכי ענישה), תשי"ד—1954, ובלבד שהקנס לא עלה על שלוש מאות לירות».

ד ב ר י ה ס ב ר

סעיף 2 (1) לפקודת עבודת עונשין קובע וזו לשונו :

«מי שנידון על-ידי בית-משפט למאסר לא יותר משלושה חדשים, או מי שצפוי להיחבש בבית-הסוהר על שלא שילם קנס או הוצאות משפט כדי סכום שלא יותר של 20 פונט, רשאי הוא בין לפני שיתנוהו בבית הסוהר ובין מיד לאחר מכן, למסור הודעה בפני הרשות המגישה את המשפט הפלילי או בפני בית הסוהר או בפני הקצין הממונה על המשמר במקום בו הוא עצור, שברצונו לקבל עליו עבודה בעבודות הציבוריות מחוץ לבית הסוהר, חוץ אם פסק-הדין שחייבהו בדין אוסר מסירת הודעה זאת».

התיקון המוצע בא בכדי להעלות פי חמישה-עשר — בעקבות הוראות החוק לתיקון דיני העונשין (דרכי ענישה), תשי"ד—1954 — את סכום הקנס הנוכח בסעיף ועל-ידי כך לאפשר למספר גדול יותר של אסירים שאין ידם משגת לשלם את הקנסות שהוטלו עליהם, להפיק טובת ההנאה מחוק זה.

בהודמנות זו מוצע גם להעניק לאסיר את זכות מסירת ההודעה לענין חוק זה לא רק במועד שלפני כליאתו או מיד לאחריה אלא כל זמן ישיבתו במאסר. ההחלטת הסופית בדבר העסקתו בעבודות חוץ נתונה לפי יתר סעיפי החוק אשר יעמדו בעינם, בידי השלטונות תמיד.

¹ חוקי א"י, כרך ב', פרק ס"ו, עמ' 1079.

² ס"ח 166, תשי"ד, עמ' 234.

חוק הכרה בפסקים זרים ואכיפתם, תשי"ז — 1956

הגדרה	1. בחוק זה —
	"פסק זר" — פסק דין שניתן על ידי בית-משפט זר בתביעה אזרחית, לרבות פסק-דין בתביעה פלילית בדבר תשלום פיצויים או נזקים לצד שנפגע.
	2. לא יוכר ולא ייאכף פסק זר בישראל אלא על פי חוק זה.
	3. רשאי בית משפט בישראל להכיר בפסק זר אם נתקיימו בו תנאים אלה: (1) הפסק ניתן על ידי בית משפט שהיה מוסמך לתתו לפי דיני מדינתו; (2) הפסק אינו ניתן לערעור עוד; (3) תכנו של הפסק אינו נוגד דין מדינת ישראל או את תקנת הציבור בישראל.
אין הכרה ואכיפת אלא לפי חוק זה	
תנאים להכרת פסק זר	4. (א) פסק זר שנתקיימו בו התנאים המפורטים בסעיף 3 והוא בר-ביצוע במדינה בה הוא ניתן, רשאי בית המשפט להכריז עליו שהוא פסק אכיף. (ב) לא ייוקף בית המשפט לבקשת אכיפת של פסק זר, אלא אם הוגשה תוך חמש שנים מיום שניתן הפסק.
תנאים ואכיפת פסק זר	5. לא יוכר ולא ייאכף פסק זר בישראל, על אף האמור בסעיפים 3 ו-4, אם הוכח לבית המשפט אחת מאלה: (1) הפסק הושג במרמה; (2) הפסק ניתן שלא בפני הנתבע, ולא ניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן; (3) בעת הגשת התביעה בבית המשפט הזר, היה משפט תלוי ועומד, באותו ענין ובין אותם בעלי דין, בפני בית-משפט או בית דין בישראל.
הגנה בפני הכרה ואכיפת	6. (א) לא יוכר ולא ייאכף פסק זר בישראל, על אף האמור בסעיפים 3 ו-4, אם ההכרה או האכיפה עלולות לפגוע בריבונותה של ישראל או בבטחונה. (ב) רשאי בית המשפט, על פי בקשת היועץ המשפטי לממשלה, לדחות בקשה לאכיפת פסק זר, אם ניתן במדינה שבה אין אוכפים פסקים של בתי המשפט בישראל.
סינים להכרה ואכיפת	7. לבית המשפט המחוזי בירושלים הסמכות הייחודית לאכוף פסק זר.
סמכות ייחודית	8. רשאי בית המשפט, אם ראה צידוק לכך בנסיבות הענין, לאכוף פסק זר זמני או צו ביניים בעניני מזונות או בעניני משמורת קטינים, אף שהוא ניתן עוד לערעור, ובלבד שנתקיימו בו שאר התנאים המפורשים בחוק זה.
פסק זר זמני וצו ביניים	9. פסק זר שהוכרז אכיף, דינו לענין הוצאה לפועל כדין פסק שניתן כדין בישראל.
דין פסק זר שהוכרז אכיף ביטולים	10. בטלים — (1) פקודת פסקי דין (איכוף גומלין) 1; (2) פקודת פסקי דין (איכוף גומלין) — מצרים) 2; (3) תקנות פסקי דין נכריים, 1928 3.
ביצוע ותקנות	11. (א) שר המשפטים ממונה על ביצוע החוק והוא רשאי להתקין תקנות בכל הנוגע לביצועו, ובין השאר — (1) בדבר סדרי הדין וכללי הראיות בבקשות לפי חוק זה; (2) בדבר אגרות בית משפט.

1 חוקי א"י, כרך ב', פרק ע"ב, עמ' 788.
2 חוקי א"י, כרך ב', פרק ע"ג, עמ' 792.
3 חוקי א"י, כרך ג', עמ' 2459.

(ב) שר המשפטים רשאי להתקין תקנות לשם ביצועם של הסכם בין ישראל לבין מדינה זרה, או של אמנה בינלאומית שישראל צד לה, המסדירים דרכי הכרה ואכיפה של פסקים זרים אף אם הוראות אותו הסכם או אותה אמנה סוטות מהוראות חוק זה, ובלבד שאינן סוטות מהוראות סעיף 6 (א).

ד ב ר י ה ס ב ר

כללי ההכרה בפסקים זרים החלים היום בישראל שאובים מן החוק המקובל האנגלי. מצב זה איננו מניח את הדעת. בעיקר מחמת ההבדלים היסודיים שבין המשפט הבינלאומי הפרטי האנגלי לבין המשפט הבינלאומי הפרטי הישראלי שהתפתח ומתפתח בקווים מיוחדים משלו. החוק המוצע בא להעמיד את כללי ההכרה על בסיס תחיקתי עצמאי ובלתי תלוי בחוק האנגלי, ולהסמיך אליהם את כללי האכיפה הקשורים בהם קשר אמיץ.

כללי האכיפה הקיימים מקורם בפקודות ובתקנות מנדטוריות, והן: פקודת פסקי דין (איכוף גומלין), 1922, פקודת פסקי דין (איכוף גומלין — מצרים), 1929, ותקנות פסקי דין (איכוף גומלין). הקובעות הסדר מיוחד עם האימפריה הבריטית ועם מצרים בצורת רישום הפסקים; ותקנות פסקי דין נכריים, 1928, הבאות להסדיר את האכיפה בדרך Exequatur או בדרך תביעה על סמך פסק הדין הזר. הסדר הרישום איננו פועל למעשה, והסדר ה־ Exequatur איננו קיים בהעדר הסכמים בינלאומיים. נותרה למעשה דרך התביעה על סמך פסק הדין, שגם היא אינה אפשרית אלא על-פי פסק-דין in Personam המחייב תשלום סכום מסוים. נמצא שאין אפשרות לאכוף פסק דין בעל אופי אחר.

החוק המוצע איננו מצמצם את האכיפה לפסקי דין בעלי אופי מיוחד. כל פסק דין, לרבות פסק דין בתביעה פלילית בדבר תשלום פיצויים לצד נפגע, בין אם הוא מחייב תשלום כסף ובין אם לאו, יהא אכיף בישראל, ובלבד שנתקיימו בו הוראות החוק (סעיף 1). תנאי ההכרה והאכיפה זהים. ההכרה והאכיפה מותנות בכל מקרה ומקרה, בסמכות בית המשפט הפוסק, בסופיותו של הפסק, ובתכנו שלא יהא סותר חוק מחוקי ישראל או תקנת הציבור בישראל (סעיף 3).

האכיפה תלויה עוד בקיום שני תנאים נוספים, הנובעים מעצם טבעה של האכיפה, והם:

(א) הפסק הזר הוא בר-ביצוע במדינה-בה הוא ניתן, והיינו שהפסק הזר עדיין לא "נתיישן" באותה מדינה או עדיין לא בוצע במלואו;

(ב) הבקשה הוגשה תוך חמש שנים מיום שניתן הפסק הזר. בית המשפט בישראל לא יזקק לבקשת אכיפה של פסק זר שעבר עליו זמן רב מדי, ולענין זה קובע החוק תקופת התיישנות של חמש שנים (סעיף 4).

אף אם נתקיימו כל התנאים להכרה ולאכיפה הדרושים לפי החוק, עדיין יש לנתבע הגנה טובה בפני הכרה או אכיפה אם יוכיח לבית המשפט כי הפסק הושג במרמה, או הושג תוך התעלמות מכללי הצדק הטבעי של שמיעת שני הצדדים, או מחמת הטענה שתלויה ועומדת תביעה בישראל באותו ענין ובין אותם בעלי הדין (סעיף 5).

כיוצא בזה לא יוכר ולא ייאכף פסק זר, ואף אם נתמלאו בו כל התנאים הדרושים לפי החוק, אם ההכרה או האכיפה עלולות לפגוע בריבונותה של ישראל או בכבודו. עובדה זו אינה טעונה, כמובן, הוכחה על-ידי הצד המתנגד לבקשה (סעיף 6).

כך רשאי בית המשפט, על-פי בקשת היועץ המשפטי לממשלה, לדחות בקשה לאכיפת פסק זר אם ניתן במדינה שבה אין אוכפים פסקים של בתי המשפט בישראל; וזאת על מנת להבטיח הדידות בעניני אכיפה של פסקים זרים (סעיף 6).

בעניני אכיפה נותן החוק המוצע סמכות ייחודית לבית המשפט המחוזי בירושלים, כדי לרכוז את הליכי האכיפה במקום אחד. אין הוראה זו חלה על עניני הכרה, כי ההכרה בפסק זר מתעוררת בדרך כלל אגב הליך בענין אחר, או באופן אדמיניסטרטיבי שלא בפני בית המשפט (כגון: במחלקת מרשם התושבים, וכיוצא בזה) ואין זה יעיל, אף כשההכרה בפסק זר מתעוררת ישירות, לרכוז את עניני ההכרה בידי בית המשפט המחוזי בירושלים (סעיף 7).

החוק המוצע מאפשר באופן יוצא מן הכלל אכיפת פסקים זמניים בעניני מזונות ומשמורת קטינים. הוראה זו היא בבחינת חידוש ואין לה אה בהוראות המנדטוריות הקיימות. מגמתה היא לתת תוקף פנימי לאמנה הבינלאומית בדבר ביצוע פסקי מזונות זרים, הנדונה כעת באו"מ (סעיף 8).

דינו של פסק זר שהוכרו אכיף כדין פסק שניתן כדין בישראל, והוא בריביצוע כמותו לענין הוצאה לפועל (סעיף 9).

החוק המוצע יביא לידי ביטול פקודת פסקי דין (איכוף גומלין), 1922, ופקודת פסקי דין (איכוף גומלין — מצרים), 1929, ותקנות פסקי דין (איכוף גומלין) שהותקנו לצורך ביצוע הפקודות הנ"ל. כמו כן יבוטלו תקנות פסקי דין נכריים, 1928 (סעיף 10).

שר המשפטים רשאי להתקין תקנות לשם ביצועו של החוק המוצע, וכן בדבר סדרי הדין וכללי הראיות בבקשות ובדבר אגרות בית המשפט.

החוק המוצע אינו דן בפרוצדורה מיוחדת של אכיפה. הנהגת פרוצדורה מקוצרת וקלה — אם בדרך הרישום אם במתן Exequatur או בדרך אחרת — תהא אפשרית, לפי החוק המוצע, בדרך הסכמים בינלאומיים (סעיף 11).

חוק להארכת תוקף של תקנות-שעת-חירום (החזקת תעודת זהות והצגתה), תשי"ז — 1956

1. תקפן של תקנות-שעת-חירום (החזקת תעודת זהות והצגתה), תשי"ז—1956¹ (להלן — התקנות), בתיקון המפורש בתוספת לחוק זה, מאריך בזה עד יום א' בתמוז תשי"ז (30 ביוני 1957).

2. תחילתו של חוק זה היא ביום כ"ז בטבת תשי"ז (31 בדצמבר 1956).

תוספת

(סעיף 1)

בתקנה 2 לתקנות, בפסקה (4) לתקנת משנה (ב), במקום הסיפה "שהוצאה לו בחוץ-לארץ והמכילה את תצלומי יבואו המלים "המכילה את תצלומי".

דבר ה ס ב ר

תקנות-שעת-חירום (החזקת תעודת זהות והצגתה), תשי"ז—1956, מחייבות כל גבר, תושב, שמלאו לו שש עשרה שנה, לשאת עמו תעודת זהות או תעודות אחרות לזיהויו כפי שפורטו בתקנות. הנסיבות שהניעו את הממשלה לבקש את הארכת תקפן של התקנות ואת הכנסת להאריך את תקפן עד סוף ש.ז. — בענין עומדות, לכן מוצע להאריך את תקפן של התקנות הנדונות לחצי שנה נוספת.

¹ ק"ת 594, תשט"ו, עמ' 685; ס"ח 204, תשי"ז, עמ' 74.

יחד עם זאת מוצע לתקן את התקנות על מנת לתת הקלה לתיירים. לפי החוק הקיים מותר לתייר לזהות את עצמו על ידי תעודת מסע רשמית שהוצאה לו בחוץ לארץ והמכילה את תצלומו. היו מקרים שבהם פג תקפן של תעודות מסע כאלה שעה שהתייר נמצא בארץ. ושהוצאה לו תעודה חדשה על ידי הנציגות הקונסולרית של התייר בארץ. החוק המוצע בא להתיר את השימוש בתעודות כאלה שהוצאו בארץ, לצרכי זיהויו של התייר.

חוק להארכת תוקף של תקנות שעת-חירום (עבירות תנועה — דין חיילים), תשי"ז — 1956

1. תקפן של תקנות שעת-חירום (עבירות תנועה — דין חיילים), תש"ט—1949 (להלן — התקנות), בתיקונים המפורשים בתוספת לחוק זה, מוארך בזה עד שתפורסם הכרזה של הכנסת בהתאם לסעיף 9 (ד) לפקודת סדרי השלטון והמשפט, תש"ח—1948, כי חדל מצב החירום להתקיים.
2. תחילתו של חוק זה היא ביום כ"ז בטבת תשי"ז (31 בדצמבר 1956).

תוספת

(סעיף 1)

1. בפסקה (2) להגדרת "עבירת תנועה" שבתקנה 1 (א) לתקנות, אחרי "או על ידי התרשלות בקיומה" יבואו פסיק והמלה "הכל".
2. בתקנה 5 לתקנות, בתקנת משנה (ב), במקום "שבית דין צבאי על פי סעיף 6 או 11 לחוק השיפוט הצבאי, מוסמך לשפוט עליה" יבואו "שבית דין צבאי על פי הסעיפים 4, 6 או 12 לחוק השיפוט הצבאי מוסמך לשפוט עליה".

דבריו הסבר

תקנות שעת-חירום (עבירות תנועה — דין חיילים), תש"ט—1949, הותקנו בזמנו עם המבצע שפתח בו הצבא למניעת תאונות דרכים ("מבצע מרדכי"). תקפן של התקנות הוארך על ידי הכנסת מדי פעם בפעם ולאחרונה עד יום כ"ז בטבת תשי"ז (31 בדצמבר 1956). הנסיון הוכיח את תועלתן המרובה של התקנות והצורך בהן בעינו עומד.

הממשלה מציעה להאריך עד גמר שעת-חירום, את תוקף התקנות בתיקונים אלה:

(1) אזכור סעיף 11 לחוק השיפוט הצבאי, תש"ט—1955, שבתקנה 5 (ב) נעשה בטעות; איש מילואים שאינו בשירות, אינו יכול לעבור עבירת תנועה; לעומת זה יש להוסיף אזכור הסעיפים 4 ו-12 לחוק השיפוט הצבאי, תש"ט—1955, על מנת להגדיר את התנאים שבהם יישפטו לפי התקנות הגדוונות אנשי מילואים בדרך כלל, וכן חיילים אחרים לאחר שפרשו מהשירות.

(2) יתד התיקונים הם בעלי אופי טכני גרידא.

להלן ההגדרה של המונח "עבירת תנועה" בתקנה 1:

"עבירת תנועה" —

- (1) עבירה לפי פקודת התעבורה, או לפי תקנות שהותקנו על פיה, או לפי חוק אחר הנוגע לתנועה בדרכים שחייל יכול להיתבע עליה בבית דין צבאי על פי הסעיפים 14 או 15 לחוק השיפוט הצבאי;

¹ ס"ח 30, תשי"ז, עמ' 36; ס"ח 105, תשי"ב, עמ' 280; ס"ח 141, תשי"ד, עמ' 58; ס"ח 194, תשט"ו, עמ' 17.

² ע"ר תש"ח, תוס' א' ס"ב 2, עמ' 1.

³ ס"ח 189, תשט"ו, עמ' 163.

(2) עבירה לפי סעיף 133 לחוק השיפוט הצבאי שנעברה על ידי אי-קיום הוראה מהפקודות המנויות באותו סעיף, או על ידי התרשלות בקיומה במידה שההוראה נוגעת לכלי רכב או להסדר התחבורה הצבאית או לתנועה בדרכים.

וזהו נוסח התקנה 5 (ב) לתקנות:

«(ב) אדם שהיה חייל וחדל להיות חייל, וכן אדם הנמנה עם כוחות המילואים של הצבא שעברו עבירות הנועה בזמן שירותם בצבא, יהיה בית הדין לעבירות תנועה מוסמך לשפוט על עבירה זו באותם התנאים והסייגים שבית דין צבאי על פי סעיף 6 או 11 לחוק השיפוט הצבאי מוסמך לשפוט עליה.»

להלן הנוסח של הסעיפים 4, 6, 11 ו-12 לחוק השיפוט הצבאי, תש"ו-1955:

4. מי שנתקבל כדין, או דימו בתום לב שנתקבל כדין, לכוחות הסדירים של הצבא או לשירות בכוחות המילואים של הצבא, יחול עליו חוק זה כל עוד לא קיבל שחרור מן הכוחות הסדירים או מאותו שירות מילואים.

תחולת החוק
עד לשחרור
מן הצבא

6. (א) אדם שעבר עבירה בהיותו חייל ולאחר ביצוע העבירה חדל לחלוטין או לשעה, מהיות חייל, יחול עליו חוק זה בכל ענין הנוגע לאותה עבירה.

תחולת החוק
על מי שחדל
מהיות חייל

(ב) לא הוגש כתב אישום לבית דין צבאי על עבירה כאמור, תוך מאה ושמונים יום מהיום שבו חדל להיות חייל כאמור, והיא אינה עבירה לפי סעיף 43, 92, 98 או 99, יחדל חוק זה לחול עליו לגבי אותה עבירה.

11. (א) איש מילואים שעבר אחת העבירות המנויות להלן יחול עליו חוק זה בכל הנוגע לאותה עבירה, אף אם חדל להיות נמנה עם כוחות המילואים, ואלו הן:

תחולת החוק על
איש מילואים
שאינו בשירות

(1) מעשה המהווה עבירה לפי הסעיפים 57, 99, 100, 101, 102, או 104;

(2) מעשה המהווה עבירה לפי סעיף 59 או 62, ועשה את המעשה כלפי מפקדו באשר הוא מפקדו;

(3) מעשה המהווה עבירה לפי סעיף 64, ועשה את המעשה לגבי חייל הבא לשים אותו במשמורת לפי חוק זה;

(4) מעשה המהווה עבירה לפי סעיף 65, ועשה את המעשה כלפי פקודו באשר הוא פקודו;

(5) מעשה המהווה עבירה לפי סעיף 85, לגבי נשק שקיבל מטעם הצבא;

(6) מעשה המהווה עבירה לפי תקנות שהותקנו על ידי שר הבטחון לפי חוק שירות בטחון, תש"ט-1949, והמטילות חובות על אנשי מילואים כשאינם בשירות.

(ב) לא הוגש כתב אישום לבית דין צבאי על איש מילואים על עבירה כאמור תוך שנה מהיום שבו נעברה העבירה, והיא אינה עבירה לפי סעיף 99, יחדל חוק זה לחול עליו לגבי אותה עבירה.

12. לא הוגש כתב אישום לבית דין צבאי מפני שהותו של הנאשם מחוץ לישראל, לא יבוא הזמן ששהה מחוץ לישראל במנין התקופה של מאה ושמונים יום לפי סעיף 6 ושל שנה לפי סעיף 11.

עבריו ששהה
מחוץ למדינה

חוק להארכת תוקף של תקנות-שעת-חירום (הסדרת השמירה בישובים) תשי"ז—1956

1. תקפן של תקנות-שעת-חירום (הסדרת השמירה בישובים) תשט"ז—1956 (להלן — התקנות), בתיקון המפורש בתוספת לחוק זה, מוארך בזה עד יום ח' בטבת תשי"ח (31 בדצמבר 1957).

הארכת תוקף

2. תחילתו של חוק זה היא ביום כ"ז בטבת תשי"ז (31 בדצמבר 1956).

תחילה

תוספת

(סעיף 1)

1. בתקנה 3 לתקנות, במקום המלים «תקים באותו חוק עזר ועדת שמירה וועדת עררים» יבואו המלים «תקים באותו חוק עזר, לאזורה כולו או לכל חלק ממנו לחוד כפי שתקבע בחוק העזר, ועדת שמירה או רשות שמירה וכן ועדת עררים».

תיקון תקנה 3

2. אחרי תקנה 3 לתקנות תבוא תקנה זו:

תוספת תקנה 3א

3א. מי שקיים חובת-שמירה המוטלת עליו מכוח חוק עזר לפי תקנה 3 ונפגע תוך כדי קיום חובת השמירה ועקב קיומה, דינו כדין נפגע ספר כמשמעותו בחוק הגימלאות לנפגעי ספר, תשי"ז—1956, ודין הפגיעה כדין פגיעת ספר כמשמעותה בחוק האמור.

«תחולת חוק הגימלאות לנפגעי ספר»

ד ב ר י ה ס ב ר

ביום ט"ז באייר תשט"ז (27 באפריל 1956) התקין שר הפנים תקנות-שעת-חירום שמטרתן לאפשר לישובים להטיל את חובת השמירה על תושביהם. הכנסת האריכה את תקפן של תקנות אלה עד סוף שנה זו. הצורך בתקנות אלה בעינו עומד, ולכן מציעה הממשלה להאריך את תקפן לשנה נוספת.

יחד עם זאת נתגלה הצורך להבטיח ליוצאים לשמירה, מכוח חיוב על פי התקנות, ולמשפחותיהם פיצוי במקרה של פגיעות בשעת השמירה. במידה והשמירה היא בישובי ספר שחל עליהם חוק הגימלאות לנפגעי ספר, תשי"ז—1956, קיים הסדר לפי החוק ההוא. החוק המוצע בא להשוות את הפגיעות בשעת השמירה מכוח התקנות במקום כל שהוא בארץ לפגיעות בספר ולהעניק לנפגעים ולמשפחותיהם את הזכויות של נפגעי ספר לפי חוק הגימלאות לנפגעי ספר, תשי"ז—1956.

בזמן האחרון נתגלה הצורך בהסדר השמירה גם בישובים עירוניים מסויימים. במקומות כאלה יהיה צורך בפיזור הסמכויות של ועדות השמירה ושל ועדות העררים, לאזורים מסויימים של ישובים אלה. החוק המוצע בא לאפשר פיזור כאמור.

¹ ק"ת 603, תשט"ז, עמ' 766; ס"ח 207, תשט"ז, עמ' 96.
² ס"ח 271, תשט"ז, עמ' 168.